

Striden om denne Lovs Text, og den Hænder, hvilke Fæder og hvilke Følger der kan ligge i denne Strid, den bærer selv det ene, udelte Ansvar. Ja, jeg kan slutte hermed.

G. Sage: Da jeg i Gaar begjærede Ordet, var det nærmest for at udtale mig om et Punkt, som i Mellemtiden imidlertid er blevet berørt af det ærede Medlem fra Njøge (Hørup). Jeg ønsker at lægge et godt Ord ind for de midlertidige Finantslove i Almindelighed. Det gaar jo saadan her i Verden, at snart er det en Modesag at hæve en eller anden Ting til Skyerne, snart at rive ubarmhjertig ned paa den. Det har i de senere Aar været en Modesag, hos os at rive ned paa de midlertidige Finantslove. Man fortæller om dem, at de ere beklagelige, bedrøvelige, fordærpelige, ødelæggende, og Gud maa vide hvad mere, ja endog, at de ere stridende mod Grundloven. Jeg for mit Vedkommende har den stik modsatte Opfattelse. Jeg tror, at de midlertidige Finantslove ved Tidernes Ugunst ere blevne det nyttigste og bedste Led i vort hele konstitutionelle Maskineri. At, der under normale politiske Forhold i Reglen ikke vil være Anvendelse for dem, skal jeg gjerne indrømme; men saaledes som de Tilstande, ere, hvorunder vi leve, ere de i Virkeligheden den eneste Del af Mechanismen, som viser sig i Stand til at arbejde. Naar en Regjering i et Land sætter sig som eneste Opgave, eneste Formaal, at regjere til Trods, for Parlamentet, saa følger det af sig selv at Landet kommer til at befindes sig i en permanent politisk Krise. Det er en Sygdomstilstand, hvorunder mangfoldige normale Funktioner nødvendig bringes til at standse. Det kan saaledes lyde meget smukt, naar den høitærede Conseilspresident i Gaar udtalte med den Løstelse, som i dette Thing pleier at staa til hans Raadighed, at det er et uafviseligt Krav, at „alvorlige Statsinteresser“ ikke maa lide Skade derved, at der den 1ste April ikke foreligger nogen Finantslov. Det er et overmaade smukt Princip; det lyder meget hønt; det er ligesaa hønt, som om den høitærede Minister vilde sige, at det er et uafviseligt Krav, hvis Landet skulde komme i Krig, at ikke en eneste Mand maatte blive skudt. Man fører nu en Gang ikke Krig uden Mandefald, uden Gendomsstab, uden Ravage og Ruin. Man fører ikke en Kamp som denne uden Tab og Skade. Hele den politiske Tilstand, som dette Ministerium fremkalder her i Landet, er en eneste stor Lidelse for de alvorligste Statsin-

teresser. Men det, der dog har sat os i Stand til nogenlunde uskadt og nogenlunde fredelig hidtil at komme igjennem Brydningerne, det er just de midlertidige Finantslove. De have virket som et Palliativ, som det Middel, der har sat os i Stand til at ride de værste Storme af. Det viste sig saaledes i 1877 og atter i 1881. Det var de midlertidige Finantslove, som bar os igjennem de daværende Vanskeligheder. De have i hele denne konstitutionelle Sygdom spillet Rollen som Medicin. De ere den Dosis Quin, der dog hidtil nogenlunde har været i Stand til at sætte Koldfeberen. Nu at give sig til at rase over og forbande Medicinen i Stedet for Feberen, det er ikke synderlig raisonabelt. Der er i Virkeligheden Ingen, der har Interesse af at undergrave eller svække de midlertidige Finantslove, saaledes som vort politiske Liv er for Tiden, Ingen uden dem, der maatte ønske, at vore indre Kampe fra at være dog nogenlunde fredelige skulle gaa over til at blive ufredelige. At undergrave eller umuliggjøre Brugen af midlertidige Finantslove kan der kun være een fornuftig Hensigt med, og den er at søge at faae vor politiske Strid ført uden for Lovlighedens Grændser. Naar man hænger oppe under Taget i et tyndt Reb, er der ingen fornuftig Mand, der benytter Leiligheden til at file i det for at se, hvormeget det kan taale. Det gjør kun den, der har en uimodstaelig Lyft til at prøve, hvad der er stærkest, enten Stenbroen eller hans Ribben. Jeg vilde nødig tro, at den høitærede Conseilspresident just skulde være besjælet af denne brændende Lyft.

Men siger man, det er godt nok, at de midlertidige Finantslove praktisk set ere helbredige og gavnlige; det maa dog erkjendes, at de stemme ikke med Grundloven. Der er noget behynderligt ved denne pludselige Omhed, der fra en vis Side htrer sig for Grundloven. Det er fra den Side, man ellers altid hører, at det er ganske ligegyldigt, hvad der er Grundlovens Mand eller Tanke eller Forudsætning; man skal holde sig til det rene Bogstav; Alt hvad der lader sig presse ind i Grundlovens blotte Ord, er fuldstændig lovligt. Nu er det fra denne Side man bliver bekymret, fordi Grundlovens „Tanke“ har været, at Finantsloven skal være færdig til 1ste April, og saa begynder man i den Anledning at fortælle os, at den Opfattelse, som lige fra vor frie Forfatnings Begyndelse har været gjældende, at det, som der har været Enighed om fra alle Sider at anerkjende for grundlovs-mæssigt, at det er grundlovsstridigt!